

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/162/2024
Identifikačné číslo spisu:	6423200594
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Miroslav Šepták
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6423200594.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne D. G., narodenej XX. Z. XXXX, N., G. XXX/XX, zastúpenej advokátom JUDr. Mgr. Viliamom Kuteničom, LL.M., Žiar nad Hronom, SNP 147, proti žalovanému Š.Y. Š., narodenému XX. Z. XXXX, Y. G. XXX, zastúpenému advokátskou kanceláriou ŠKODA LEGAL s.r.o., Bratislava, Jarabinková 17563/2C, IČO: 47 244 259, o nahradenie prejavu vôle žalovaného, vedenom na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 9C/16/2023, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 12. marca 2024 sp. zn. 14Co/112/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyni p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom z 3. augusta 2023 č. k. 9C/16/2023-84 (ďalej len „súd prvej inštancie resp. prvoinštančný súd“), ktorým uložil žalovanému povinnosť uzavrieť so žalobkyňou kúpnu zmluvu podľa zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a zároveň žalobkyni priznal voči žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok I.); žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“; výrok II.).

1.1. Rozhodnutie po právnej stránke súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 137 písm. a), § 229, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a § 140, § 603 ods. 1 až 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) a skutkovo tým, že žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 23. februára 2023 domáhala nahradenia prejavu vôle s povinnosťou uzavrieť so žalovaným kúpnu zmluvu, predmetom ktorej mali byť nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území Y. G., vedené na liste vlastníctva č. XXXX, a to CKN parcela č. XXX/X, záhrada o výmere 397 m2 a CKN parcela č. XXX/X, zastavaná plocha a nádvorie o výmere 400 m2 (ďalej „nehnuteľnosti“ alebo „predmet

prevodu"), v znení návrhu kúpnej zmluvy, ktorý tvoril petit žaloby s odôvodnením, že žalobkyňa je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností v podieloch 114398424/187772823 a v podiele 14299803/187772823 a žalovaný v podiele 59074596/187772823, ktorý spoluvlastnícky podiel nadobudol na základe kúpnej zmluvy uzavretej dňa 13. mája 2022, od pôvodných spoluvlastníkov, a to F.. M. G. a jeho manželky O. G. (ďalej „pôvodní spoluvlastníci" alebo „predávajúci"). Žalobkyňa uviedla, že jej svedčilo zákonné predkupné právo na predmet prevodu. Pôvodní spoluvlastníci jej listom zo dňa 9. septembra 2020 ponúkli spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam na predaj za kúpnu cenu 2 500 eur, čo neakceptovala. Žalovaný kúpnu zmluvou zo dňa 13. mája 2022 nadobudol spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam od pôvodných spoluvlastníkov za kúpnu cenu 457,50 eur (ďalej len „kúpna zmluva"). Vklad vlastníckeho práva bol vykonaný na Okresnom úrade Žarnovica, katastrálny odbor (ďalej len „okresný úrad") dňa 2. júna 2022 vo vkladovom konaní pod spis. zn. V XXX/XXXX. Žalovaný v spore tvrdil, že pri vyhotovovaní kúpnej zmluvy došlo k chybnému označeniu údaje kúpnej ceny v sume 457,50 eura. Na pojednávaní konanom dňa 11. júla 2023 svedok F.. M. G. uviedol, že kúpna cena bola dojednaná v sume 2 500 eur. Podľa svedka žalovaný uhradil kúpnu cenu na dva alebo trikrát, dvomi bezhotovostnými prevodmi v celkovej sume 1 250 eur a v hotovosti v sume 1 250 eur. Svedok sa vyjadril, že detailne pri podpise kúpnu zmluvu nekontroloval z dôvodu, že pozná žalovaného, nekontroloval údaje týkajúce sa ceny, len podstatné náležitosti zmluvy, ako sú iniciály účastníkov zmluvy, dátumy narodenia a podobne. Ďalej uviedol, že dodatok podpísal spoločne s manželkou z dôvodu, že v pôvodnej kúpnej zmluve bola nesprávne uvedená kúpna cena a dodatkom sa tento rozpor vyriešil.

1.2. Súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že za porušenie predkupného práva je nutné považovať to, že nebola spoluvlastníkovi urobená vôbec ponuková povinnosť, prípadne bola kúpa podielu spoluvlastníkovi ponúknutá za cenu podstatne vyššiu, než za akú bola nakoniec zrealizovaná v prospech ďalšieho nadobúdateľa. Dotknutý podielový spoluvlastník má právo domáhať sa uloženia povinnosti prejavu vôle vo vzťahu k nadobúdateľovi spoluvlastníckeho podielu (viď rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obdo/45/2018, sp. zn. 6Cdo/115/2011, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/49/2019, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5Co/891/2015). V prejednávanej veci mal súd prvej inštancie za preukázané, že uzavretiu kúpnej zmluvy predchádzala ponuková povinnosť predávajúcich adresovaná žalobkyni, ako dotknutej podielovej spoluvlastníčke, za kúpnu cenu v sume 2 500 eur, ktorú žalobkyňa neakceptovala. Z kúpnej zmluvy ale vyplynulo, že zmluvnými stranami bola kúpna cena dohodnutá na sumu 457,50 eura, ktorá bola vyplatená pri podpise kúpnej zmluvy. Keďže žalovaný popieral, že by došlo k porušeniu predkupného práva, podstata sporu spočívala v zistení, či kúpna cena, za ktorú žalovaný nadobudol predmet prevodu, korešpondovala s cenou v ponuke adresovanej žalobkyni. Žalovaný v spore preukazoval svoje skutkové tvrdenia o tom, že poskytol na úhradu kúpnej ceny sumu 2 500 eur, ktorá suma je identická a rovnajúca sa ponuke adresovanej žalobkyni. Súdu prvej inštancie predložil listinné dôkazy preukazujúce, že kúpna cena bola zaplatená jednak bezhotovostným prevodom už dňa 19. februára 2021 v sume 1 000 eur a bezhotovostným prevodom zo dňa 21. februára 2021 v sume 250,- eur (obe úhrady pred uzatvorením kúpnej zmluvy), a tiež dňa 13. mája 2022 v hotovosti, o čom predložil príjmový a výdavkový pokladničný doklad. Súčasne aj svedok (F.. M. G.) potvrdil skutočnosti uvádzané žalovaným.

1.3. Pri hodnotení dôkazov prvoinštančný súd vzal do úvahy všetky skutkové zistenia pričom za irelevantné pre rozhodnutie považoval tvrdenia, že „len chybou pri vyhotovovaní kúpnej zmluvy došlo k nesprávne uvedenej kúpnej cene v sume 457,50 eur". Tiež tvrdenia žalovaného o zaplatení kúpnej ceny v sume 2 500 eur nepovažoval za dôveryhodné a pravdivé a vyhodnotil ich ako nepresvedčivé. Poukázal na časový odstup vyhotovenia dodatku a jeho podpísanie. Dodatok bol podľa tvrdení žalovaného vyhotovený 7. júna 2022, avšak reálne bol podpísaný až dňa 27. marca 2023 a nebol z tohto dôvodu (a ani nemohol byť), predložený ku kúpnej zmluve, ktorej obsah sa mal meniť. Okresný úrad rozhodol o povolení vlastníckeho práva k predmetu kúpnej zmluvy už dňa 2. júna 2022. Samotný obsah dodatku tiež nereflektoval na skutkové tvrdenia žalovaného o spôsobe úhrady kúpnej ceny. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie vyhovel žalobe a rozhodol tak, že uložil povinnosť žalovanému uzavrieť so žalobkyňou kúpnu zmluvu v znení, ktoré je obsahom petitu žaloby.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. Konštatoval, že žalobkyňa bola v konaní úspešná, a preto jej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Odvolací súd v dôvodoch potvrdzujúceho rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozsudku prvoinstančného súdu ako aj konaniu, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 379 a § 380 CSP), dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci samej na základe riadne vykonaného dokazovania (§ 191 CSP) rozhodol správne a v dostatočnej miere zisteného skutkového stavu veci. So skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil. Rozsudok súdu prvej inštancie bol aj z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia plne akceptovateľný, presvedčivý, jasný a zrozumiteľný. Odvolací súd preto postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil vrátane závisiaceho, správneho a zákonného výroku o trovách konania založeného na zásade úspechu strany v konaní (§ 255 ods. 1 CSP).

2.1. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie námietky odvolateľa/žalovaného odvolací súd uviedol, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný uzavrel s predávajúcimi dňa 13. mája 2022 kúpnu zmluvu v písomnej forme, ktorá obsahovala všetky podstatné náležitosti vrátane kúpnej ceny v sume 457,50 eura a jej platnosť nastala okamihom podpisu poslednou zo zmluvných strán. Kúpnu zmluvu okresný úrad podľa § 32 zák. č. 162/1995 Z. z. zákon o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) riadne preskúmal, a keďže pri prieskume zistil, že nemá nedostatky tak dňa 2. júna 2022 povolil vklad predmetu prevodu kúpnej zmluvy pod spis. zn. V XXX/XXXX, čím nastali vecno-právne účinky kúpnej zmluvy. Na základe kúpnej zmluvy žalovaný nadobudol predmet prevodu. Uzavretiu kúpnej zmluvy predchádzala ponuková povinnosť predávajúcich žalobkyni, ako podielovej spoluvlastníčke predmetu prevodu s odkazom na ustanovenie § 140 Občianskeho zákonníka, za účelom využitia predkupného práva k predmetu prevodu za cenu v sume 2 500 eur, ktorú ponuku žalobkyňa neakceptovala. Keďže v kúpnej zmluve bola kúpna cena dohodnutá na sumu 457,50 eura, žalovaný nadobudol predmet prevodu za výhodnejších podmienok (t. j. za nižšiu cenu aká bola ponúknutá žalobkyni), tak žalobkyňa dôvodne namietala porušenie predkupného práva.

2.2. Podstatnou otázkou v spore bolo posúdenie kúpnej ceny predmetu prevodu, od čoho záviselo i vyriešenie, či došlo k porušeniu predkupného práva. Hoci účastníci zmluvy (žalovaný a predávajúci) si kúpnu cenu dohodli v kúpnej zmluve, túto dodatkom zo dňa 7. júna 2022 (podpísaným 27. marca 2023) zmenili zo sumy 457,50 eura na sumu 2 500 eur, na túto zmenu kúpnej ceny ale nebolo možné prihliadnuť, pretože už dňa 2. júna 2022 nastali vecno-právne účinky vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam v prospech žalovaného, t. j. v čase, keď boli práva a povinnosti žalovaného a predávajúcich z titulu kúpnej zmluvy splnené (konzumované). Potom ako bola kúpna zmluva zavkládovaná, mohli zmluvné strany uzavrieť už iba dodatok k zmluve týkajúci sa vedľajších dojednaní kúpnej zmluvy, ako napr. splatnosť kúpnej ceny, spôsob jej splatenia a podobne. Dodatky k zmene kúpnej zmluvy o podstatných náležitostiach zmluvy nemajú vecno-právne účinky a požiadavka vkladu do katastra nehnuteľností sa ich netýka. Rovnako i zmenu kúpnej zmluvy o cene predmetu prevodu (keď bola cena dohodnutá v kúpnej zmluve) nemohli dodatkom zmluvné strany upraviť, čo správne vyhodnotil i okresný úrad a na návrh na vklad takéhoto dodatku neprihliadol (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 22. novembra 2012 sp. zn. IV. ÚS 340/2012). Z uvedeného vyplýva, že právnym základom pre posúdenie toho, za akú cenu nadobudol žalovaný predmet prevodu bola suma 457,50 eura, a to z titulu kúpnej zmluvy zo dňa 13. mája 2022, na základe ktorej došlo k povoleniu vkladu vlastníckeho práva k predmetu prevodu. Ani skutočnosť, že mohlo dôjsť k preplateniu tejto sumy, na posudzovaný prípad nemalo relevantný vplyv. Odvolací súd preto konštatoval, že súd prvej inštancie správne vychádzal v otázke kúpnej ceny, za ktorú žalovaný od predávajúcich nadobudol predmet prevodu zo sumy 457,50 eura a správne aj vyhodnotil, že došlo k porušeniu predkupného práva; na tvrdenia žalovaného, že v kúpnej zmluve došlo len k chybe v označení kúpnej ceny, v spôsobe jej uhradenia a dohodnutá kúpna cena bola v sume 2 500 eur, ktorá bola aj zaplatená bezhotovostným prevodom v sume 1 250 eur a zvyšok sumy 1 250 eur bol zaplatený pri podpise kúpnej zmluvy, správne

neprihliadol a vyhodnotil ako nevierohodné, s ktorým záverom sa plne stotožnil i odvolací súd.

2.3. Pokiaľ žalovaný v podanom odvolaní poukázal tiež na výpis SMS komunikácie medzi ním a predávajúcimi z obdobia 9. januára 2021 až 29. septembra 2021, ktorým dokazoval pravdivosť svojich tvrdení, odvolací súd (v nadväznosti na túto procesnú obranu žalovaného predloženú až v štádiu odvolacieho konania) uviedol, že na tento dôkaz nemohol prihliadnuť s poukazom na ustanovenie § 366 CSP, pretože išlo o novotu v odvolacom konaní a neboli splnené zákonné podmienky, aby v tomto štádiu konania takýto dôkaz bolo možné použiť. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Zákonná koncentrácia konania v zmysle § 154 CSP predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie v zmysle § 153 CSP. Žalovaný v odvolaní síce tvrdil, že predmetný dôkaz nepreukazuje žiadne nové skutočnosti, ale potvrdzuje iba skutočnosti zistené, čo podľa jeho názoru pripúšťa tento dôkaz ako prípustnú novotu, avšak s týmto tvrdením sa odvolací súd nestotožnil, majúci za to, že v danom prípade ide jednoznačne o formu procesnej obrany, ktorá mala byť uplatnená už v prvoinštančnom konaní, pretože odvolateľovi (žalovanému) nič nebránilo tento dôkaz uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie.

2.4. Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je spôsobilé privodiť zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku postupom podľa § 387 ods. 1 CSP preto tento vrátane závislého výroku o trovách prvoinštančného konania ako vecne správny potvrdil. S poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu zo dňa 25. mája 2023 sp. zn. 7Cdo/69/2022 dodal, že s ďalšími námietkami, resp. argumentmi žalovaného uvedených v odvolaní sa nezaoberal, pretože pre rozhodnutie v intenciách zabezpečenia práva na spravodlivý súdny proces sa nejednalo o argumenty, ktoré by mali pre spravodlivé rozhodnutie v predmetnej veci rozhodujúci význam (m. m. rozhodnutia ústavného súdu; IV. ÚS 296/09, IV. ÚS 358/09, III. ÚS 314/2018). O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni priznal proti žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), ktorého prípustnosť odôvodňoval ustanoveniami § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhoval napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V súvislosti s vytýkanou vadou zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP žalovaný uviedol, že súdy oboch inštancií dospeli na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vyhodnotili predložené dôkazy, pretože nedošlo k porušeniu predkupného práva žalobkyne. Dovolateľ namietal tiež nepreskúmateľnosť resp. nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, pretože odvolací súd sa riadne nevysporiadal s tvrdeniami žalovaného uvedenými v odvolaní, ako aj dôvodmi podaného odvolania, taktiež sa riadne a náležite nevysporiadal s obsahom spisu, listinami a dôkazmi, z ktorých jasne vyplýva, že došlo k riadnemu uzavretiu kúpnej zmluvy a k riadnej odplate na základe ponuky predávajúcich, čo v konaní aj riadne preukázal. Nesúhlasil s tvrdením odvolacieho súdu, že kúpnu cenu nie je možné meniť dodatkom, majúci za to, že ak je v písaní kúpnej ceny chyba, pričom z vôle strán jednoznačne vyplýva, že kúpnu cenu dohodli v inej výške, možno kúpnu cenu opraviť dodatkom k zmluve alebo doložkou na zmluve. Z obsahu spisu vedenom na súde prvej inštancie je nepochybné, že žalovaný v postavení kupujúceho riadne uzavrel kúpnu zmluvu dňa 13. mája 2022 s predávajúcimi, uhradil kúpnu cenu vo výške 2 500 Eur, pri koncipovaní kúpnej zmluvy z 13. mája 2022 však došlo ku chybe v písaní, avšak týmto sa odvolací súd vôbec nezaoberal, čím skutkovo a právne pochybil. Odvolací súd podľa názoru dovolateľa v odôvodnení napadnutého rozsudku iba stroho opakoval citácie ustanovení CSP vo všeobecnej rovine, bez toho aby náležite posúdil v čom má spočívať nesprávne skutkové zistenie ako aj nesprávne právne posúdenie veci. Žalovaný sa taktiež nestotožnil s podpornou judikatúrou (sp. zn. IV. ÚS 340/2012 z 22. novembra 2012) uvedenou v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorá sa zaoberá neplatnosťou zmluvy a preto je v kontexte prejednávaného sporu irelevantná.

3.1. Pri uplatnenom dovolacom dôvode podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP t. j., že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, žalovaný namietal, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, nakoľko z jeho strany došlo pri prejednaní a rozhodovaní veci k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, čím zároveň došlo k porušeniu princípu právnej istoty dovolateľa, t. j. stavu, kedy každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ktorý predstavuje východiskový princíp judikovaný Ústavným súdom Slovenskej republiky.

4. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k dovolaniu súhlasila s vyhodnotením skutkových otázok a s právnym posúdením, vyjadrenými v rozsudkoch súdov nižších inštancií. Podanie dovolania žalovaným považovala za neopodstatnené a nedôvodné a preto navrhla, aby ho Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle ustanovenia § 448 CSP zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného treba odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Právo na prístup k dovolaciemu súdu nie je absolútne. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok a tejto jeho mimoriadnej povahe zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti, prísne regulovanej Civilným sporovým poriadkom. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa, pričom prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v

konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

Dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP

12. Žalovaný vyvodzujúc prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP namietal, nesprávne skutkové a právne závery, nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov a nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu,

13. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené zo zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

14. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1 Cdo 213/2019, 2 Cdo 190/2019, 3 Cdo 168/2018, 4 Cdo 3/2019, 5 Cdo 57/2019, 6 Cdo 33/2020, 7 Cdo 308/2019, 8 Cdo 152/2018).

15. V predmetnej veci sú v dovolaní napadnutom rozhodnutí (obsah ktorého nemožno posudzovať izolovane od rozsudku súdu prvej inštancie, lebo prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok - vid' rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08) zreteľne vysvetlené jeho podstatné dôvody, uvedené ustanovenia, ktoré súd aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ako i vysvetlené právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery sú primerane odôvodnené spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP (predtým § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb.). Za procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

15.1. Osobitne s dovolacími námietkami žalovaného dovolací súd uvádza, že sudy nižších inšancií v odôvodnení svojich rozhodnutí dostatočným spôsobom objasnili prečo mu uložili povinnosť uzavrieť so žalobkyňou kúpnu zmluvu podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka; v zásade preto lebo účastníkmi spornej kúpnej zmluvy bolo žalobkyňu porušené predkupné právo. Odvolací súd v rozhodnutí v bode 11. popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, na doplnenie právnych záverov súdu prvej inštancie s ktorými sa v celom rozsahu stotožnil doplnil, že potom ako bola kúpna zmluva zavkladovaná, mohli zmluvné strany uzavrieť už iba dodatok k zmluve týkajúci sa vedľajších dojednaní kúpnej zmluvy,

ako napr. splatnosť kúpnej ceny, spôsob jej splatenia a podobne. V uvedenom smere poukázal aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 340/2012 zo dňa 22. novembra 2012. V bodoch 12. až 16. svojho odôvodnenia sa vyporiadal aj so žalovaným predloženým novým dôkazom a to výpisom SMS komunikácie medzi ním a predávajúcimi z obdobia 9. januára 2021 až 29. septembra 2021, ktorý posúdil ako novotu v odvolacom konaní, avšak vzhľadom na okolnosti danej veci neprípustnú, ktorá mala byť uplatnená už v prvoinštančnom konaní, pretože odvolateľovi (žalovanému) nič nebránilo tento dôkaz uplatniť už v konaní pred súdom prvej inštancie. Dovolací súd uzatvára, že odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, vrátane tých na ktoré žalovaný poukazoval aj v rámci dovolacích námietok a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP).

16. Zo zhora uvedeného (pod bodom 15.1.) je teda zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že žalovaný sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožnil a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

17. Dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov (v danom prípade o porušení predkupného práva žalobkyne), ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Dovolací súd v tomto kontexte ďalej uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch, nakoľko nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu známosti v zmysle § 420 písm. f) CSP (porov. R 24/2017). Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravyospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1Cdo/62/2010, 2Cdo/97/2010, 3Cdo/53/2011, 4Cdo/68/2011, 5Cdo/44/2011, 6Cdo/41/2011, 7Cdo/26/2010 a 8ECdo/70/2014). Skutočnosť, že dovolateľ má odlišný právny názor než odvolací súd, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ním tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. K namietanému pochybeniu v procese dokazovania v danej veci, a to nesprávnym vyhodnotením predložených listinných dôkazov dovolací súd uvádza, že pokiaľ súd nevykonal v priebehu civilného konania všetky navrhované dôkazy alebo nevykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nedostatočne zistil skutkový stav alebo nesprávne vyhodnotil niektorý dôkaz, nemožno to v zásade považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení strany, čo v súlade s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Predmetná judikatúra dovolacieho súdu bola a je akceptovaná aj ústavným súdom napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 65/2020, III. ÚS 171/2018, II. ÚS 202/2020, II. ÚS 108/2020, II. ÚS 153/2019, II. ÚS 465/2017, IV. ÚS 511/2020.

19. Pokiaľ ide o žalovaným namietané hodnotenie dôkazov dovolací súd vo všeobecnosti tiež uvádza, že súdy rozhodujú vo veci v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov zakotvenej v čl. 15 Základných

princípov CSP v spojení s § 191 CSP. Táto zásada vyplýva z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 46 ústavy) a znamená, že záver, ktorý sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu však neznamená ľubovôľu, lebo hodnotiaci úvaha musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod.

19.1. V danom prípade po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom spochybnená hodnotiaci úvaha (resp. jej výsledok) odvolacieho súdu zodpovedá zásadám formálnej logiky a je aj preskúmateľná. Úvahy, ktorými sa v rámci hodnotenia dôkazov riadil, sú v súlade so zásadami formálnej logiky, pričom výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť nimi zistené. Vzhľadom na vyššie uvedené závery, podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku. Takýmto procesným postupom odvolacieho súdu preto podľa dovolacieho súdu nedošlo k tomu, že by súd (odvolací) znemožnil žalovanému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP).

20. Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V preskúmvanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP

21. Dovolací súd ďalej pristúpil k skúmaniu existencie dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Dovolateľ podľa tohto dovolacieho dôvodu namietal nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších inštancií vo vzťahu k záveru o porušení predkupného práva žalobkyni.

22. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a) CSP sa teda sleduje zámer minimalizovať nežiadúce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

23. V zmysle záverov najvyššieho súdu vyjadrených v rozhodnutí publikovanom ako judikát R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou

neprekonalné civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

24. Aby na základe dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. a) resp. § 421 ods. 1 písm. b) či § 421 ods. 1 písm. c) CSP mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 432 ods. 1 CSP), musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (porovnaj 2Cdo/203/2016, 3Cdo/216/2017, 4Cdo/64/2018, 6Cdo/113/2017, 7Cdo/95/2017 a 8Cdo/95/2017). K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Aj právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP, podobne ako predchádzajúca právna úprava, dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

25. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázkou relevantnou podľa tohto ustanovenia môže byť len právna otázka, na ktorej spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázky síce riešené súdmi v priebehu konania, avšak netvoriace základ ich rozhodnutí, nemajú relevanciu v zmysle tohto ustanovenia. Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky, dovolateľom v dovolaní nenastolené a nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia.

26. Ešte pred posúdením samotného „právneho odklonu“ (§ 421 ods. 1 písm. a) CSP), „vyriešenia právnej otázky“ (§ 421 ods. 1 písm. b) CSP) alebo „zjednotenia rozdielneho rozhodovania“ (§ 421 ods. 1 písm. c) CSP) treba uviesť, že správnosť súdmi riešených skutkových otázok nemôže byť v dovolacom konaní podrobená meritórnemu prieskumu, lebo dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP); skutková okolnosť (t. j. skutková otázka, resp. riešenie skutkovej otázky) z hľadiska § 421 ods. 1 CSP je irelevantná.

27. Dovolací súd poukazuje na to, že právne otázky v zmysle § 421 ods. 1 CSP nemôžu mať hypotetický charakter ale sú spojené so skutkovým stavom z ktorého odvolací súd vychádzal, t. j. rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia tejto konkrétnej otázky.

28. V danom prípade dovolateľ argumentoval proti právnomu posúdeniu žalobkyňou uplatneného nároku - o nahradenie prejavu vôle žalovaného z dôvodu porušenia predkupného práva s poukazom na znenie ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP „dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešenie sa odvolací súd odklonil od ustanovenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“ a tiež s poukazom na podľa jeho názoru nesprávne skutkové a právne závery súdov nižších inštancií.

29. Dovolací súd konštatuje, že dovolateľ pri vymedzení dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 písm. a) CSP nepostupoval, pretože jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom neuviedol konkrétnu právnu otázku riešenú odvolacím súdom, neuviedol ako ju riešil odvolací súd a v čom sa jeho riešenie odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe ani to, ako mala byť táto právna otázka riešená správne. Podľa názoru dovolacieho súdu v súvislosti s vymedzením dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolateľ iba polemizoval s vyhodnotením dokazovania súdmi nižších inštancií a s ich právnym posúdením. Takéto vymedzenie dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia však

nesplňa zákonom stanovenú požiadavku kladenú na spôsob jeho vymedzenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedá kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 CSP. Nedostatok tejto náležitosti Civilný sporový poriadok považuje za dôvod pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP.

30. V preskúmvanej veci dovolateľ zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) ani ďalší dovolací dôvod (podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP) nevymedzil spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 tohto právneho predpisu. Žiadnym spôsobom nenastolil, nevymedzil, neformuloval, nepomenoval právnú otázku zásadného významu, ani prípadne neoznačil rozhodnutia odvolacieho súdu, ktoré danú otázku riešia rozdielne. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mal dovolateľ na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Z vyššie uvedených dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že na podklade dovolania žalovaného nemožno uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

31. Dovolací súd považuje za potrebné tiež zdôrazniť, že dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvej a druhej inštancie, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, ani prostriedkom určeným na prehodnotenie vykonaného dokazovania. Naopak dovolací súd je podľa § 442 CSP viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Len samotné spochybňovanie správnosti skutkových zistení a vyhodnotenia dôkazov súdom, ako i sama polemika s rozhodnutím odvolacieho súdu alebo spochybňovanie správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, či kritika jeho prístupu zvoleného pri právnom posudzovaní veci významovo nezodpovedajú predpokladom prípustnosti dovolania, ktoré sú definované v § 432 CSP v spojení s § 421 ods. 1 CSP. Dovolanie podané pre nesprávne právne posúdenie nemožno odôvodniť spochybnením skutkových záverov súdov nižšej inštancie na základe tvrdeného nesprávneho vyhodnotenia dôkazov. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania v danom prípade do úvahy neprichádza.

32. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovaného v časti, v ktorej namietal vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné, a v časti, v ktorej namietal nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

33. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.